

remanente que lle impida ser utilizado, e as prescricións dimensionais relativas á manutención, fixación e intercambiabilidade débense cumprir.

Nota: este ensaio pode ser substituído por un ensaio dinámico segundo a norma UIC vixente que corresponda en cada caso segundo o tipo de cisterna.

MINISTERIO DE ECONOMÍA E FACENDA

1153 *REAL DECRETO 54/2005, do 21 de xaneiro, polo que se modifican o Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, e outras normas de regulación do sistema bancario, financeiro e asegurador. («BOE» 19, do 22-1-2005.)*

A reforma operada na Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, pola Lei 19/2003, do 4 de xullo, de réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior e sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, supuxo unha notable actualización do noso réxime xurídico de prevención do branqueo de capitais á luz das disposicións da Directiva 2001/97/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 4 de decembro de 2001. Non obstante, certas previsións da lei requiren, para a súa total efectividade, o axeitado desenvolvemento regulamentario.

En consecuencia, procede reformar o Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, para adecalo ás novidades derivadas da Lei 19/2003, do 4 de xullo. Así mesmo, introdúcense certas modificacións aconselladas pola experiencia acumulada desde 1995, exixidas polos cambios organizativos e institucionais operados na Administración española, ou inspiradas polos estándares emanados de organismos como o Grupo de Acción Financeira Internacional, o Comité de Supervisión Bancaria de Basilea, a Asociación Internacional de Supervisores de Seguros (IAIS), a Organización Internacional de Comisións de Valores (IOSCO) ou as institucións financeiras internacionais.

Na súa virtude, por proposta do ministro de Economía e Facenda, coa aprobación previa do ministro de Administracións Públicas, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 21 de xaneiro de 2005,

DISPÓN O:

Artigo único. *Modificacións do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.*

O Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, modifícase nos seguintes termos:

Un. O punto 1 do artigo 1 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Este regulamento regula, en desenvolvemento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre

determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, as obrigas, actuacións e procedementos dirixidos a previr e impedir a utilización do sistema financeiro e doutros sectores de actividade económica para o branqueo de capitais procedentes de calquera tipo de participación delituosa na comisión dun delito castigado con pena de prisión superior a tres anos.»

Dous. O artigo 2 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 2. *Suxeitos obrigados.*

1. Quedan suxeitas ás obrigas establecidas neste regulamento:

- a) As entidades de crédito.
- b) As entidades aseguradoras autorizadas para operar no ramo de vida.
- c) As sociedades e axencias de valores.
- d) As sociedades de investimento. Exceptúanse as sociedades de investimento cuxa xestión, administración e representación estean encomendadas a unha sociedade xestora de institucións de investimento colectivo.
- e) As sociedades xestoras de institucións de investimento colectivo e de fondos de pensións.
- f) As sociedades xestoras de carteira.
- g) As sociedades emisoras de tarxetas de crédito.
- h) As persoas físicas ou xurídicas que exerzan actividade de cambio de moeda ou xestión de transferencias, sexa ou non como actividade principal, respecto ás operacións relacionadas con esa actividade.

Entenderanse incluídas entre as anteriores os establecementos financeiros de crédito a que se refire a disposición adicional primeira da Lei 3/1994, do 14 de abril, pola que se adapta a lexislación española en materia de entidades de crédito á Segunda Directiva de Coordinación Bancaria e se introducen outras modificacións relativas ao sistema financeiro, así como as persoas ou entidades estranxeiras que, a través de sucursais ou mediante prestación de servizos sen establecemento permanente, desenvolvan en España actividades de igual natureza ás das entidades anteriormente citadas.

Os suxeitos obrigados quedarán, así mesmo, sometidos ás obrigas establecidas neste regulamento respecto das operacións realizadas a través de axentes e outras persoas físicas ou xurídicas que actúen como mediadores ou intermediarios daqueles.

2. As persoas físicas ou xurídicas que exerzan as seguintes actividades profesionais ou empresariais quedarán suxeitas ás obrigas establecidas no artigo 16:

- a) Os casinos de xogo.
- b) As actividades de promoción inmobiliaria, axencia, comisión ou intermediación na compra-venta de inmobles.
- c) As persoas físicas ou xurídicas que actúen no exercicio da súa profesión como auditores, contables externos ou asesores fiscais.
- d) Os notarios, avogados e procuradores quedarán igualmente suxeitos cando:

1.º Participen na concepción, realización ou asesoramento de transaccións por conta de clientes relativas á compravenda de bens inmobles ou entidades comerciais; a xestión de fondos, valores ou outros activos; a apertura ou xestión de contas bancarias, contas de aforros ou contas de valores; a organización das achegas necesarias para a crea-

ción, o funcionamento ou a xestión de empresas ou a creación, o funcionamento ou a xestión de fiducias («trusts»), sociedades ou estruturas análogas, ou

2.º Actúen en nome e por conta de clientes, en calquera transacción financeira ou inmobiliaria.

e) As actividades relacionadas co comercio de xoias, pedras e metais preciosos.

f) As actividades relacionadas co comercio de obxectos de arte e antigüidades.

g) As actividades de investimento filatélico e numismático.

h) As actividades de transporte profesional de fondos ou medios de pagamento.

i) As actividades de xiro ou transferencia internacional realizadas polos servizos postais.

j) A comercialización de lotarías ou outros xogos de azar respecto das operacións de pagamento de premios.

Cando as persoas físicas mencionadas neste punto exerzan a súa profesión en calidade de empregados dunha persoa xurídica ou lle presten servizos permanentes ou esporádicos, as obrigas impostas recaerán sobre esa persoa xurídica respecto dos servizos prestados.

3. Estarán suxeitas á obriga de presentar declaración previa sobre a orixe, destino e tenza dos fondos as persoas físicas e xurídicas que, actuando por conta propia ou de terceiro, realicen os seguintes movementos de medios de pagamento:

a) Saída ou entrada en territorio nacional de moeda metálica, billetes de banco e cheques bancarios ao portador denominados en moeda nacional ou en calquera outra moeda ou calquera medio físico, incluídos os electrónicos, concibido para ser utilizado como medio de pagamento, por importe superior a 6.000 euros por persoa e viaxe.

b) Movementos por territorio nacional de medios de pagamento consistentes en moeda metálica, billetes de banco e cheques bancarios ao portador, denominados en moeda nacional ou en calquera outra moeda ou calquera medio físico, incluídos os electrónicos, concibido para ser utilizado como medio de pagamento, por importe superior a 80.500 euros.

Para estes efectos, entenderase por orixe o título ou negocio xurídico que determine a lexítima tenza dos fondos, e por destino, a finalidade económico-xurídica a que se teñen de aplicar os fondos.

A referencia a medios de pagamento electrónicos non comprende os cartóns nominativos de crédito ou débito.

Mediante orde do ministro de Economía e Facenda regularase o lugar, forma, modelos e prazos de declaración e poderán modificarse as contías recollidas nas alíneas a) e b) deste punto.

A obriga establecida neste punto non será aplicable aos suxeitos obrigados que acrediten debidamente a súa condición.»

Tres. O punto 4 do artigo 3 queda redactado do seguinte xeito:

«4. Cando existan indicios ou certeza de que os clientes non actúan por conta propia, os suxeitos obrigados solicitarán a información precisa a fin de coñecer a identidade das persoas por conta das cales actúan.

No caso de persoas xurídicas, os suxeitos obrigados adoptarán medidas razoables para o efecto de determinar a súa estrutura accionarial ou de control.»

Catro. Engádesse un novo punto 5 ao artigo 3, coa seguinte redacción:

«5. No momento de establecer relacións de negocio, os suxeitos obrigados solicitarán dos seus clientes información a fin de coñecer a natureza da súa actividade profesional ou empresarial. Así mesmo, adoptarán medidas dirixidas a comprobar razoablemente a veracidade de tal información.

Tales medidas consistirán no establecemento e aplicación de procedementos de verificación das actividades declaradas polos clientes. Os ditos procedementos terán en conta o diferente nivel de risco e basearase na obtención dos clientes de documentos que garden relación coa actividade declarada ou na obtención de información sobre ela allea ao propio cliente.

Así mesmo, os suxeitos obrigados deberán aplicar medidas adicionais de identificación e coñecemento do cliente para controlaren o risco de branqueo de capitais nas áreas de negocio e actividades máis sensibles, en particular, banca privada, banca de correspondentes, banca a distancia, cambio de moeda, transferencia de fondos co exterior ou calquera outra que determine a Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias. Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderanse aprobar orientacións para as distintas áreas de negocio e actividades.»

Cinco. Engádesse un novo punto 6 ao artigo 3, coa seguinte redacción:

«6. No caso de transferencias de fondos dentro do territorio nacional, a entidade de orixe da transferencia terá os datos de identificación do ordenante e, se é o caso, da persoa por cuxa conta aquel actúe, á disposición da entidade de destino, á cal lle serán facilitados de xeito inmediato se o solicita.

Se se trata de transferencias internacionais, as entidades deberán incluír e, se é o caso, manter os datos de identificación do ordenante na transferencia e nas mensaxes relacionadas con ela a través da cadea de pagamento.

Considerarase ordenante o titular ou os titulares da conta ou, cando non exista conta, a persoa física ou xurídica que ordene a transferencia.

Para os efectos deste punto, son datos de identificación do ordenante o nome e os apelidos da persoa física ou a denominación da persoa xurídica; o número do documento nacional de identidade, cartón de residencia, pasaporte, NIF ou NIE; e o número da conta orixe da transferencia.

O réxime establecido no parágrafo primeiro deste punto para as transferencias de fondos dentro do territorio nacional poderá estenderse ás transferencias de fondos no ámbito da Unión Europea mediante orde do ministro de Economía e Facenda ou norma de dereito comunitario.»

Seis. Engádesse un novo punto 7 ao artigo 3, coa seguinte redacción:

«7. Non obstante o disposto nos puntos 1, 2 e 3 deste artigo, os suxeitos obrigados poderán establecer relacións de negocio ou executar calquera operación a través de medios telefónicos, electrónicos ou telemáticos con clientes que non se encontren fisicamente presentes para a súa identificación, sempre que:

a) A identidade do cliente quede acreditada de conformidade co disposto na normativa aplicable sobre sinatura electrónica, ou

b) O primeiro ingreso proceda dunha conta a nome do mesmo cliente aberta en España ou en

países ou territorios distintos dos sinalados no artigo 7.2.b), ou

c) Se verifiquen os requisitos que para tal efecto estableza o ministro de Economía e Facenda.

En todo caso, no prazo dun mes desde o establecemento da relación de negocio, os suxeitos obrigados deberán obter destes clientes unha copia dos documentos expresados nos puntos 2 e 3 deste artigo.

Cando os suxeitos obrigados aprecien discrepancias entre os datos facilitados polo cliente e outra información accesible ou en poder da entidade, será preceptivo proceder á identificación na forma establecida nos puntos 1, 2 e 3 deste artigo.

Os suxeitos obrigados adoptarán medidas adicionais de verificación da identidade do cliente cando no curso da relación de negocio aprecien riscos superiores ao risco medio.»

Sete. O artigo 4 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 4. *Excepcións á obriga de identificar.*

1. A obriga de identificación quedará exceptuada cando o cliente sexa unha institución financeira domiciliada no ámbito da Unión Europea ou naqueles Estados terceiros que, por estableceren requisitos equivalentes aos da lexislación española, determine a Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias.

2. Así mesmo, a obriga de identificación dos clientes quedará exceptuada nos seguintes casos:

a) Cando se trate de operacións con clientes non habituais cuxo importe non supere os 3.000 euros ou o seu contravalor en divisas, salvo as transferencias en que a identificación do ordenante será en todo caso preceptiva conforme co disposto nos puntos 1, 2 e 3 do artigo 3.

Cando se aprecie que os clientes fraccionan a operación en varias para eludiren o deber de identificación, sumarase o importe de todas elas e procederase a exixir a súa identificación.

Igualmente, existirá o deber de identificación naquelas operacións que, tras o seu exame polos suxeitos obrigados conforme o establecido no artigo 5.1, presenten indicios ou certeza de que están relacionadas co branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1, incluso cando o seu importe sexa inferior ao limiar antes mencionado.

b) Cando se trate de plans de pensións ou contratos de seguro de vida subscritos en virtude dunha relación de traballo ou da actividade profesional do asegurado, sempre que os ditos contratos non conteñan cláusula de rescate nin poidan servir de garantía para un préstamo.

c) Cando se trate de contratos de seguros de vida e complementarios realizados por empresas debidamente autorizadas, cando o importe da prima ou das primas periódicas que se deben pagar durante un ano non exceda 1.000 euros ou, se se trata do pagamento dunha prima única, cando o importe sexa inferior a 2.500 euros, e cando se trate de plans de pensións individuais sempre que a achega ou as achegas ao ano non superen os 1.000 euros.

d) Cando se estableza que o importe das contraprestacións dos seguros de vida, complementarios e plans de pensións deba ser cargado nunha conta aberta a nome do cliente nunha entidade de crédito suxeita á obriga enunciada no artigo 3.

As excepcións establecidas neste artigo entenderanse sen prexuízo da preceptiva identificación do beneficiario, nos termos establecidos no artigo 3,

con carácter previo á entrega da prestación polo asegurador ou outro suxeito obrigado.»

Oito. O punto 1 do artigo 5 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Os suxeitos obrigados examinarán con coadadosa atención, seguindo o procedemento interno que establezan, calquera operación, con independencia da súa contía, que, pola súa natureza, poida estar aparentemente vinculada ao branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1. En particular, os suxeitos obrigados examinarán con especial atención toda operación complexa, inusual ou que non teña un propósito económico ou lícito aparente, e indicarán por escrito os resultados do exame. Para tal fin, o procedemento interno de cada suxeito obrigado determinará expresamente que operacións deben reputarse complexas, inusuais ou sen propósito económico ou lícito.»

Nove. O punto 2 do artigo 5 queda redactado do seguinte xeito:

«2. Ao establecer os procedementos e medidas de control interno a que se refire o artigo 11, os suxeitos obrigados concretarán o xeito en que se dará cumprimento a este deber de exame especial que incluírá a elaboración e difusión entre os seus directivos e empregados dunha relación de operacións susceptibles de estar particularmente vinculadas co branqueo de capitais, a periódica revisión de tal relación e a utilización de aplicacións informáticas apropiadas para realizar a análise, tendo en conta o tipo de operacións, sector de negocio, ámbito xeográfico e volume da información; en todo caso, observarase o disposto nos artigos 9 e 10 da Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal.

Na relación de operacións susceptibles de estar particularmente vinculadas co branqueo de capitais incluíranse, en todo caso, entre outros, os seguintes supostos:

a) Cando a natureza ou o volume das operacións activas ou pasivas dos clientes non se corresponda coa súa actividade ou antecedentes operativos.

b) Cando unha mesma conta, sen causa que o xustifique, veña sendo aboada mediante ingresos en efectivo por un número elevado de persoas ou reciba múltiples ingresos en efectivo da mesma persoa.

c) Os movementos con orixe ou destino en contas localizadas en territorios ou países a que se refire o artigo 7.2.b).

d) As transferencias que reciban ou en que interveñan nas cales non se conteña a identidade do ordenante ou o número da conta orixe da transferencia.

e) Os tipos de operacións complexas, inusuais ou que non teñan un propósito económico ou lícito aparente que estableza a Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias. Estas operacións serán obxecto de publicación ou comunicación aos suxeitos obrigados, directamente ou por intermedio das súas asociacións profesionais.»

Dez. O punto 1 do artigo 7 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Os suxeitos obrigados colaborarán co servizo executivo e para tal fin comunicarán inmediatamente calquera feito ou operación respecto ao que

exista indicio ou certeza de que está relacionado co branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1, así como calquera circunstancia relacionada cos ditos feitos ou operacións que se produza con posterioridade.

Tamén se comunicarán as operacións que mostren unha falta de correspondencia ostensible coa natureza, volume de actividade ou antecedentes operativos dos clientes, sempre que no exame especial previsto no artigo 5 non se aprecie xustificación económica, profesional ou de negocio para a realización das operacións, en relación coas actividades sinaladas no artigo 1.»

Once. O punto 2 do artigo 7 queda redactado do seguinte xeito:

«2. En todo caso, os suxeitos obrigados comunicarán mensualmente ao servizo executivo:

a) As operacións que leven aparelado movemento físico de moeda metálica, billetes de banco, cheques de viaxe, cheques ou outros documentos ao portador librados por entidades de crédito, con excepción das que sexan obxecto de aboamento ou cargo na conta dun cliente, por importe superior a 30.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira. Os suxeitos obrigados a que se refire o artigo 2.1.h) comunicarán ao servizo executivo as operacións que leven aparelado movemento físico de moeda metálica, billetes de banco, cheques de viaxe, cheques ou outros documentos ao portador por importe superior a 3.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.

b) As operacións con ou de persoas físicas ou xurídicas que sexan residentes ou actúen por conta destas, en territorios ou países designados para estes efectos mediante orde do ministro de Economía e Facenda, así como as operacións que impliquen transferencias de fondos a ou desde os ditos territorios ou países, calquera que sexa a residencia das persoas intervinientes, sempre que o importe das referidas operacións sexa superior a 30.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.

c) Calquera outra operación que, por proposta da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias, se recollan nas disposicións de aplicación deste regulamento.

Cando os clientes fraccionen unha operación en varias para eludiren o disposto neste punto, sumárase o importe de todas elas e procederán os suxeitos obrigados á comunicación daquelas.

Nos casos en que calquera das operacións incluídas neste punto presente indicios ou certeza de estar relacionada co branqueo de capitais, rexerá o disposto no punto anterior.

En todo caso, de non existiren operacións susceptibles de comunicación, os suxeitos obrigados comunicarán semestralmente esta circunstancia ao servizo executivo.

Para facilitar o tratamento e a explotación da información, a declaración das operacións que se sinalan neste punto efectuarase no soporte e co formato que determine o servizo executivo, e adoptaranse as medidas necesarias que garantan a seguridade dos datos de carácter persoal, de conformidade co previsto no artigo 9 da Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal.»

Doce. O punto 3 do artigo 7 queda redactado do seguinte xeito:

«3. Excepcionalmente, a obriga de comunicación a que se refire o punto anterior non será de

aplicación cando, por tratarse de operacións relativas a clientes habituais e respecto dos cales os suxeitos obrigados coñezan suficientemente a licitude das súas actividades, non concorran as circunstancias previstas no punto 1 anterior. Nestes casos, o órgano de control interno aprobará previamente a relación de clientes obxecto de excepción, e indicará por escrito os motivos que a xustifiquen.

Así mesmo, a Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias poderá acordar, de oficio ou por instancia dun ou varios suxeitos obrigados, a non inclusión de determinados clientes ou grupos de clientes dentro das comunicacións sinaladas no punto 2, nas condicións que estableza a comisión en cada caso.»

Trece. O punto 4 do artigo 7 queda redactado do seguinte xeito:

«4. As comunicacións a que se refire o punto 1 deste artigo efectuaranse a través dos órganos de control interno e polos procedementos que se establezan de acordo co artigo 13, e conterán, en todo caso, a seguinte información:

a) Relación e identificación das persoas físicas ou xurídicas que participan na operación e o concepto da súa participación nela.

b) A actividade coñecida das persoas físicas ou xurídicas que participan nas operacións e a correspondencia entre a actividade e as operacións realizadas.

c) Relación das operacións e datas a que se refiren con indicación da súa natureza, moeda en que se realizan, contía, lugar ou lugares de execución, finalidade e instrumentos de pagamento ou cobramento utilizados.

d) As xestións realizadas polos suxeitos obrigados comunicantes para investigar as operacións comunicadas.

e) Exposición das circunstancias de toda índole das que poida inferirse o indicio ou certeza de vinculación ao branqueo de capitais ou que poñan de manifesto a falta de xustificación económica, profesional ou de negocio para a realización das actividades.

f) Calquera outro dato relevante para a prevención do branqueo de capitais que o servizo executivo determine no exercicio das súas competencias.

As comunicacións a que se refire este punto poderanse cursar en forma electrónica. Con tal finalidade, o servizo executivo poderá establecer procedementos técnicos de comunicación que garantan a celeridade na transmisión da información e a súa confidencialidade.»

Catorce. Engádesse un novo punto 4 ao artigo 8 coa seguinte redacción:

«4. Os requirimentos de información a que se refiren os puntos precedentes poderanse cursar en forma electrónica. Con tal finalidade, poderanse establecer entre o servizo executivo e os suxeitos obrigados comprendidos no artigo 2.1 procedementos técnicos de comunicación que garantan a celeridade na transmisión da información e a súa confidencialidade. Para tal efecto, os órganos de control interno dos suxeitos obrigados verificarán diariamente a existencia ou inexistencia de requirimentos, e remitirán en forma electrónica a información requirida no prazo indicado polo servizo executivo.»

Quince. O punto 1 do artigo 11 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Os suxeitos obrigados que sexan ben persoas xurídicas, ben establecementos ou empresarios individuais cuxo número de empregados sexa superior a 25, establecerán procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para coñecer, previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais. Os ditos procedementos e órganos poderanse estruturar a nivel de grupo e preverán, se é o caso, as comunicacións precisas para tal fin con entidades filiais, incluso estranxeiras, ou entidades do mesmo grupo.

Enténdese que os referidos procedementos e órganos son adecuados cando a súa articulación responda aos principios de rapidez, seguridade, eficacia e coordinación tanto na transmisión interna como na análise e comunicación ao servizo executivo da información relevante para os efectos da normativa sobre prevención de branqueo de capitais. Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderanse aprobar orientacións para as distintas categorías de suxeitos obrigados.

Os suxeitos obrigados establecerán unha política expresa de admisión de clientes. Esa política incluírá unha descrición daqueles tipos de clientes que poderían presentar un risco superior ao risco de media en función dos factores que determine o suxeito obrigado de acordo cos estándares internacionais aplicables en cada caso. A política de admisión de clientes será gradual, e adoptaranse precaucións reforzadas respecto daqueles clientes que presenten un risco superior ao risco de media.»

Dezaseis. O punto 6 do artigo 11 queda redactado do seguinte xeito:

«6. Os suxeitos obrigados remitirán ao servizo executivo información completa sobre a estrutura e funcionamento do órgano de control e comunicación e dos procedementos a que se refiren os puntos anteriores para a súa supervisión. O servizo executivo supervisará a idoneidade dos ditos órganos e procedementos, e poderá propor as medidas correctoras oportunas, así como dirixir instrucións aos suxeitos obrigados encamiñadas á mellora e adecuación dos procedementos e órganos.

Calquera modificación da estrutura e funcionamento do dito órgano ou dos indicados procedementos será, igualmente, obxecto de supervisión polo servizo executivo conforme o indicado neste punto.

O órgano de control interno e de comunicación operará, en todo caso, con separación orgánica e funcional do departamento ou unidade de auditoría interna da entidade.»

Dezasete. Engádese un novo punto 7 ao artigo 11, coa seguinte redacción:

«7. Os procedementos e órganos de control interno e de comunicación a que se refire o punto 1 serán obxecto de exame anual por un experto externo. Os resultados do exame serán consignados nun informe escrito de carácter reservado que describirá detalladamente as medidas de control interno existentes, valorará a súa eficacia operativa e propondrá, se é caso, eventuais rectificacións ou melloras. O referido informe, que incluírá como anexo unha descrición detallada da traxectoria profesional do experto que o redacta, estará en todo caso á disposición do servizo executivo durante os seis anos seguintes á súa realización.

Os suxeitos obrigados a que se refire o artigo 2.2 poderán optar por realizar o exame externo regulado no parágrafo anterior cada tres anos, sempre que anualmente avalíen internamente por escrito a efectividade operativa dos seus procedementos e órganos de control interno e de comunicación. Ambos os informes, externo e interno, estarán en todo caso á disposición do servizo executivo durante os seis anos seguintes á súa realización.

Os suxeitos obrigados deberanlles encomendar a práctica do exame externo a persoas que reúnan as condicións académicas e de experiencia profesional que as fagan idóneas para o desempeño da función. Os suxeitos obrigados non lles poderán encomendar a práctica do exame externo a aquelas persoas físicas que lles prestasen ou presten calquera outra clase de servizos retribuídos durante os tres anos anteriores ou posteriores á emisión do informe.»

Dezaoto. Engádese un novo punto 8 ao artigo 11, coa seguinte redacción:

«8. Nos expedientes de creación de entidades financeiras, a autoridade competente para conceder a autorización solicitará con carácter preceptivo o informe do servizo executivo sobre a adecuación ou inadecuación dos procedementos e órganos de control interno e de comunicación previstos no programa de actividades, co fin de previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais.»

Dezanove. O punto 2 do artigo 12 queda redactado do seguinte xeito:

«2. Á fronte de cada un dos ditos órganos existirá un representante do suxeito obrigado ante o servizo executivo, que será o encargado de transmitir a este a información a que se refiren os artigos 7 e 8 e de recibir as solicitudes e requirimentos daquel.

O representante do suxeito obrigado será a persoa que comparecerá en toda clase de procedementos administrativos ou xudiciais en relación cos datos recollidos nas comunicacións ao servizo executivo ou calquera outra información complementaria que poida referirse a aquelas cando se coide imprescindible obter a aclaración, complemento ou confirmación do propio suxeito obrigado e non só do servizo executivo ou doutras instancias.»

Vinte. O artigo 16 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 16. *Ámbito e contido.*

1. As persoas que realicen as actividades a que se refire o artigo 2.2 estarán suxeitas ás obrigas seguintes:

a) Exixirán os documentos referidos nos puntos 2 e 3 do artigo 3, acreditativos da identificación dos clientes que efectúen operacións por importes superiores a 8.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira. Este limiar non será aplicable aos suxeitos obrigados a que se refiren as alíneas c) e d) do artigo 2.2, que exixirán, en todo caso, a identificación dos seus clientes. En relación cos notarios, esta obriga de conservación entenderase sen prexuízo do establecido na lexislación notarial.

Se se apreciase que os clientes fraccionan a operación en varias para eludiren o deber de identificación, sumarase o importe de todas elas e procederase a exixir a súa identificación.

No caso dos casinos de xogo, a obriga de identificación a que se refire este punto aplicarase ás seguintes operacións:

1.ª A entrega aos clientes de cheques como consecuencia de operacións de troco de fichas.

2.ª As transferencias de fondos realizadas polos casinos por petición dos clientes.

3.ª A expedición polos casinos de certificacións acreditativas de ganancias obtidas polos xogadores.

4.ª A compra ou venda de fichas de xogo por un valor igual ou superior a 1.000 euros, salvo cando se proceda a rexistrar e identificar os clientes, con independencia do número de fichas que compren, no momento en que accedan ao casino.

b) Examinarán con especial atención calquera operación, con independencia da súa contía, que poida estar particularmente vinculada ao branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1, e comunicarán directamente ao servizo executivo aquelas respecto das cales, tras o dito exame, existan indicios ou certeza de que están relacionadas co dito branqueo.

Sen prexuízo do anterior, os casinos de xogo comunicarán en todo caso ao servizo executivo aquelas operacións que presenten indicios ou certeza de estaren vinculadas ao branqueo de capitais e se concreten nalgunha das modalidades previstas na alínea a) anterior.

As comunicacións a que se refire este punto deberán reunir os requisitos establecidos no artigo 74.

Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderase acordar que determinadas categorías de persoas que realicen as actividades a que se refire o artigo 2.2 comuniquen obrigatoriamente as operacións comprendidas no artigo 7.2.

c) Conservarán durante seis anos os documentos acreditativos das operacións que superen os 30.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira, así como as copias dos documentos identificadores das persoas a que se refire a alínea a) anterior. Este limiar non será aplicable aos suxeitos obrigados a que se refiren as alíneas c) e d) do artigo 2.2, que conservarán, en todo caso, durante seis anos os referidos documentos.

O prazo indicado contarase a partir da execución da operación correspondente.

En relación cos notarios, esta obriga de conservación entenderase sen prexuízo do establecido respecto do protocolo na lexislación notarial.

d) En todo o demais, seralles de aplicación a regulación dos artigos 8 a 15, ambos inclusive.

2. Non estarán suxeitos ás obrigas establecidas no artigo 3.4 da Lei 19/1993, do 28 de decembro, os auditores, contables externos, asesores fiscais, notarios, avogados e procuradores con respecto á información que reciban dun dos seus clientes ou obteñan sobre el ao determinar a posición xurídica en favor do seu cliente, ou desempeñar a súa misión de defender ou representar o dito cliente en procedementos administrativos ou xudiciais ou en relación con eles, incluído o asesoramento sobre a incoación ou a forma de evitar un proceso, independentemente de se recibiron ou obtiveron a dita información antes, durante ou despois de tales procedementos.

Os avogados e procuradores gardarán o deber de segredo profesional de conformidade coa lexislación vixente.»

Vinte e un. Engádese un novo punto 4 ao artigo 17, coa seguinte redacción:

«4. O procedemento sancionador aplicable ao incumprimento das obrigas previstas no artigo 3.9 da Lei 19/1993, do 28 de decembro, será o previsto, con carácter xeral, para o exercicio da potestade sancionadora polas administracións públicas.

A omisión da declaración, cando esta sexa preceptiva, ou a falta de veracidade dos datos declarados, sempre que poida estimarse como especialmente relevante, determinará a intervención polas forzas e corpos de seguridade do Estado ou polo Departamento de Aduanas e Impostos Especiais de todos os medios de pagamento atopados, bardante do mínimo de supervivencia que se poida determinar mediante orde do ministro de Economía e Facenda. A acta de intervención, da cal se dará traslado inmediato ao servizo executivo, para a súa investigación, e á Secretaría da Comisión, para a instrución do correspondente expediente, deberá reflectir claramente se os medios de pagamento foron atopados en lugar ou situación que mostrase unha clara intención de os ocultar. Os medios de pagamento intervidos deberán remitir en todo caso ao Banco de España ou pórense á disposición na mesma moeda ou divisa intervida nas contas abertas, na citada entidade, a nome da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias.

A competencia para a instrución dos procedementos sancionadores corresponderalle á Secretaría da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias. Durante a instrución do procedemento sancionador poderase acordar a constitución de garantía suficiente para facer fronte ás responsabilidades a que houber lugar, devolvéndose, se é o caso, o resto da cantidade inicialmente intervida.

A competencia para resolver o procedemento sancionador corresponderalle ao presidente do Comité Permanente da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias, cuxas resolucións porán fin á vía administrativa. Para a resolución do procedemento será preceptivo o informe do servizo executivo, en que se establecerá se resulta acreditada a orixe dos fondos.

O prazo para ditar a resolución e notificala será de seis meses. Excepcionalmente, poderase prorrogar o dito prazo até 12 meses mediante acordo motivado da secretaría, cando concorran circunstancias que obriguen a iso e se esgotasen todos os medios á disposición posibles.»

Vinte e dous. Engádese un novo punto 3 ao artigo 18, coa seguinte redacción:

«3. A sanción de amoestación pública, unha vez que sexa firme en vía administrativa, será executada na forma que se estableza na resolución. En todo caso, será publicada no «Boletín Oficial del Estado».

Vinte e tres. O punto 1 do artigo 20 queda redactado do seguinte xeito:

«1. A comisión, que depende da Secretaría de Estado de Economía, estará presidida polo titular desta última e formarán parte dela:

a) O fiscal xefe da Fiscalía Especial para a Prevención e Represión do Tráfico Ilegal de Drogas.

b) O fiscal xefe da Fiscalía Especial para a Represión dos Delitos Económicos relacionados coa Corrupción.

c) O director xeral da Policía.

- d) O director xeral da Garda Civil.
- e) O director xeral do Tesouro e Política Financeira.
- f) O director do Departamento de Aduanas e Impostos Especiais da Axencia Estatal de Administración Tributaria.
- g) O director do Departamento de Inspección Financeira e Tributaria da Axencia Estatal de Administración Tributaria.
- h) O director xeral de Seguros e Fondos de Pensións.
- i) Un director xeral da Comisión Nacional do Mercado de Valores.
- j) Un director xeral do Banco de España.
- k) O director xeral de Comercio e Investimentos.
- l) O director executivo de Intelixencia do Centro Nacional de Intelixencia.
- m) O director da Axencia Española de Protección de Datos.
- n) O director de Gabinete do Secretario de Estado de Seguridade.
- ñ) O director do servizo executivo da comisión.
- o) O subdirector xeral de Inspección e Control de Movementsos de Capitais da Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira, que desempeñará as funcións de secretario da comisión.
- p) Un representante de cada unha das comunidades autónomas que dispoñan de policía propia para a protección de persoas e bens e para o mantemento da seguridade cidadá. Estas comunidades autónomas comunicaranlle ao presidente o cargo sobre o que recaía en cada unha delas a representación na comisión.

Os membros da comisión deberán asistir persoalmente ás súas reunións. Só cabe a delegación de asistencia por motivos excepcionais, logo de comunicación á secretaría dentro dos 10 días seguintes ao da notificación da convocatoria.»

Vinte e catro. O artigo 21 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 21. *Comité Permanente.*

A comisión poderá actuar en Pleno e a través dun Comité Permanente, cuxas funcións serán, ademais das que estableza a propia comisión, a proposta ao Pleno da adopción dos pertinentes acordos para o cumprimento das competencias da comisión. A súa composición será a seguinte:

- a) O presidente, que será o director xeral do Tesouro e Política Financeira.
- b) O director xeral da Policía.
- c) O director xeral da Garda Civil.
- d) O director do Departamento de Aduanas e Impostos Especiais da Axencia Estatal de Administración Tributaria.
- e) O director do Departamento de Inspección Financeira e Tributaria da Axencia Estatal de Administración Tributaria.
- f) O director xeral do Banco de España membro da comisión.
- g) O director executivo de Intelixencia do Centro Nacional de Intelixencia.
- h) Un representante da Secretaría de Estado de Seguridade.
- i) Un representante do Ministerio Fiscal.
- j) O director do servizo executivo da comisión.
- k) O subdirector xeral de Inspección e Control de Movementsos de Capitais da Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira, que actuará como secretario do Comité Permanente.

l) Un representante das comunidades autónomas que dispoñan de policía propia para a protección de persoas e bens e para o mantemento da seguridade cidadá. Estas comunidades autónomas comunicarán anualmente ao presidente cal delas participará nas reunións do Comité Permanente. En defecto de designación, asistirán ás reunións do Comité Permanente por orde alfabética e rotación anual. Non obstante, as comunidades autónomas citadas poderanse substituír entre si na asistencia ás reunións do Comité Permanente despois da deliberación entre elas e comunicaranllo ao presidente do comité con 24 horas de anticipación polo menos.»

Vinte e cinco. O artigo 23 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 23. *Secretaría da comisión.*

A Subdirección Xeral de Inspección e Control de Movementsos de Capitais da Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira exercerá, ademais das competencias que lle corresponden en materia de réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior, as funcións de secretaría da comisión a que se refire o artigo 15.1 da Lei 19/1993, do 28 de decembro. Corresponderalle concretamente:

a) A elaboración dos proxectos de normas en materia de prevención do branqueo de capitais, que serán elevados en todo caso para informe da comisión ou para a súa aprobación, cando proceda.

b) Logo da deliberación do Comité Permanente, a incoación dos procedementos sancionadores pola comisión das infraccións previstas na Lei 19/1993, do 28 de decembro, e a designación de instrutores en tales procedementos, os cales formularán a correspondente proposta de resolución que será elevada á comisión para que esta proceda segundo o disposto no artigo 12.1 da citada lei, en relación co órgano competente para a imposición de sancións.»

Vinte e seis. O punto 2 do artigo 24 queda redactado do seguinte xeito:

«2. O servizo executivo desempeñará as actuacións tendentes á prevención e impedimento da utilización do sistema financeiro ou de empresas ou profesionais doutra natureza para o branqueo de capitais, así como as funcións de investigación e prevención das infraccións administrativas do réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior, para o cal exercerá as competencias a que se refiren o artigo 15.2 da Lei 19/1993, do 28 de decembro, e a Lei 19/2003, do 4 de xullo.»

Vinte e sete. O punto 3 do artigo 24 queda redactado do seguinte xeito:

«3. Por proposta da comisión, o Ministerio de Economía e Facenda e o Banco de España poderán determinar o persoal ao seu servizo que deberá exercer as súas funcións para o servizo executivo e asignalo cos postos de traballo e niveis administrativos que se requiran. Este persoal realizará as súas funcións mantendo o seu posto de traballo no departamento ou organismo de procedencia.

Este persoal dependerá organicamente do departamento ou organismo de procedencia e funcionalmente do servizo executivo, e rexerá pola normativa que regule o réxime de persoal do departamento ou organismo de procedencia.

Así mesmo, a comisión poderá solicitar de calquera dos organismos con representación nela a colaboración co servizo executivo dos expertos que se consideren necesarios para o exercicio das competencias deste.

O persoal que preste servizos no servizo executivo, calquera que sexa a súa procedencia, manterá incompatibilidade absoluta para o exercicio doutras actividades profesionais públicas ou privadas.»

Vinte e oito. O artigo 25 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 25. Unidades policiais adscritas ao servizo executivo.

1. Ao servizo executivo quedarán adscritas as seguintes unidades policiais:

- a) A actual Brigada de Investigación de Delitos Monetarios, pertencente á Dirección Xeral da Policía.
- b) A Unidade de Investigación da Garda Civil.

2. Sen prexuízo das funcións e facultades que lles correspondan como policía xudicial, serán funcións específicas das dúas unidades antes mencionadas, para cuxo fin gozarán das facultades previstas nas leis, a colaboración, como unidades policiais adscritas ao servizo executivo, no exercicio por este das funcións que lle corresponden conforme o artigo 15.2 da Lei 19/1993, do 28 de decembro, ben por denuncia, por mandato xudicial ou por decisión da comisión ou do servizo executivo.

3. O Ministerio do Interior, por proposta da comisión, poderá destinar ás unidades policiais adscritas ao Servizo Executivo os funcionarios do Corpo Nacional de Policía ou da Garda Civil que se consideren necesarios para a execución das funcións encomendadas, así mesmo, a aquel.

Así mesmo, os órganos competentes das comunidades autónomas a que se refire o artigo 20, por proposta da comisión, poderán destinar ao Servizo Executivo os funcionarios dos seus corpos policiais que se consideren necesarios para a execución das funcións encomendadas, así mesmo, a este.»

Vinte e nove. O punto 2 do artigo 26 queda redactado do seguinte xeito:

«2. Exceptúanse da obriga establecida no punto anterior os seguintes supostos:

- a) A difusión, publicación ou comunicación dos datos cando o implicado o consinta expresamente.
- b) A publicación de datos agregados a fins estatísticos, ou as comunicacións en forma sumaria ou agregada, de maneira que as entidades individuais non poidan ser identificadas nin sequera indirectamente.
- c) A achega de información por requirimento das comisións parlamentarias de investigación e das autoridades xudiciais ou administrativas que, en virtude do establecido en normas con rango de lei, estean facultadas para tales efectos.

O intercambio de información entre o servizo executivo e a Administración tributaria establecido na Lei xeral tributaria realizarase na forma que se determine mediante convenio subscrito entre o servizo executivo e a Axencia Estatal de Administración Tributaria.»

Trinta. O punto 1 do artigo 27 queda redactado do seguinte xeito:

«1. As autoridades que descubran feitos que poidan constituír indicio ou proba de branqueo de capitais procedentes das actividades sinaladas no artigo 1 informarán diso por escrito o servizo executivo. Así mesmo, facilitaránlle ao servizo executivo a información que este requira no exercicio das súas competencias.

Os órganos xudiciais, de oficio ou por instancia do Ministerio Fiscal, remitirán testemuño ao servizo executivo cando no curso do proceso aprecien indi-

cios de incumprimento da normativa de prevención do branqueo de capitais.»

Trinta e un. O punto 3 do artigo 27 queda redactado do seguinte xeito:

«3. Como funcionarios especialmente obrigados a este deber de colaboración consideraranse os rexistradores da propiedade e mercantís, os cales deberán informar por escrito o servizo executivo dos actos e contratos de que teñan coñecemento no exercicio das súas funcións, para os efectos do disposto no punto 1 anterior.»

Trinta e dous. O artigo 28 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 28. *Colaboración de determinados órganos de supervisión.*

De acordo co indicado no artigo 16.2 da Lei 19/1993, do 28 de decembro, cando o servizo executivo exerza as súas funcións en relación con entidades financeiras sometidas a lexislación especial, o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións ou outro órgano de supervisión, así como o órgano autonómico correspondente, segundo os casos, facilitarán toda a información e colaboración precisas para levalas a cabo.

En todo caso, o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, a Dirección Xeral dos Registros e do Notariado, o Instituto de Contabilidade e Auditoría de Contas, os colexios profesionais e os órganos estatais ou autonómicos competentes, segundo corresponda, informarán razoadamente o Servizo Executivo cando no exercicio do seu labor inspector ou supervisor aprecien posibles infraccións das obrigas establecidas na Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.»

Disposición transitoria única. *Vixencia provisional da lista de paraísos fiscais.*

Até que estableza o ministro de Economía e Facenda a enumeración de países ou territorios a que se refiren os artigos 5 e 7 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, continuarase aplicando, para os efectos previstos en tales preceptos, a relación establecida no Real decreto 1080/1991, do 5 de xullo, completada mediante orde do ministro de Economía, do 24 de outubro de 2002, ou normas que as substitúan.

Disposición derradeira primeira. *Modificación do Real decreto 1245/1995, do 14 de xullo, sobre creación de bancos, actividade transfronteiriza e outras cuestións relativas ao réxime xurídico das entidades de crédito.*

O Real decreto 1245/1995, do 14 de xullo, sobre creación de bancos, actividade transfronteiriza e outras cuestións relativas ao réxime xurídico das entidades de crédito, modifícase nos seguintes termos:

Un. O punto 1 do artigo 1 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Corresponderalle ao ministro de Economía e Facenda, logo de informe do Banco de España e do servizo executivo da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias nos aspectos da súa competencia, autorizar a creación de bancos.»

Dous. Engádesse unha nova alínea i) ao punto 1 do artigo 2, coa seguinte redacción:

«i) Contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Tres. A alínea b) do artigo 3 queda redactada do seguinte xeito:

«b) Programa de actividades, no cal de xeito específico deberá constar o xénero de operacións que se pretenden realizar, a organización administrativa e contable, os procedementos de control interno, así como os procedementos e órganos de control interno e de comunicación que se establezan para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación do Decreto 1838/1975, do 3 de xullo, sobre creación de caixas de aforro e distribución dos beneficios líquidos destas entidades.*

O Decreto 1838/1975, do 3 de xullo, sobre creación de caixas de aforro e distribución dos beneficios líquidos destas entidades, modifícase nos seguintes termos:

Un. O artigo 1 queda redactado do seguinte xeito:

«Artigo 1.

O ministro de Economía e Facenda, logo de informe do servizo executivo da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias nos aspectos da súa competencia, e por proposta do Banco de España poderá autorizar a creación de novas caixas de aforro españolas e de filiais e sucursais de caixas de aforro estranxeiras que cumpran as condicións establecidas nos artigos seguintes.»

Dous. A alínea b) do punto 1 do artigo 2 queda redactada do seguinte xeito:

«b) Programa de actividades, no cal se indicarán, en especial, o xénero de operacións que se propoñan realizar e a estrutura da organización da caixa, que deberá contar con persoas coa honorabilidade necesaria e a experiencia adecuada para desempeñar as súas funcións, así como os procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación que se establezan para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais.»

Tres. Engádesse un novo parágrafo terceiro ao artigo 4, coa seguinte redacción:

«Así mesmo, deberán contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación do Regulamento da Lei 13/1989, do 26 de maio, de cooperativas de crédito, aprobado polo Real decreto 84/1993, do 22 de xaneiro.*

O Regulamento da Lei 13/1989, do 26 de maio, de cooperativas de crédito, aprobado polo Real decreto 84/1993, do 22 de xaneiro, modifícase nos seguintes termos:

Un. O punto 1 do artigo 1 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Correspóndelle ao ministro de Economía e Facenda, sempre co previo informe do Banco de España e do servizo executivo da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias nos aspectos da súa competencia, resolver sobre a autorización das cooperativas de crédito, pondo fin á vía administrativa. A autorización poderá ser denegada por incumprimento dos requisitos establecidos nos artigos 2, 3 e 4 ou polas causas mencionadas no artigo 5.»

Dous. Engádesse unha nova alínea h) ao punto 1 do artigo 2, coa seguinte redacción:

«h) Contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Tres. A alínea b) do punto 1 do artigo 4 queda redactada do seguinte xeito:

«b) Programa de actividades, no cal de xeito específico deberá constar o xénero de operacións que se pretenden realizar, a estrutura da organización da entidade e a vinculación daquelas operacións ás necesidades financeiras dos socios, así como os procedementos e órganos de control interno e de comunicación que se establezan para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais.»

Disposición derradeira cuarta. *Modificación do Real decreto 2660/1998, do 14 de decembro, sobre o cambio de moeda estranxeira en establecementos abertos ao público distintos das entidades de crédito.*

O Real decreto 2660/1998, do 14 de decembro, sobre o cambio de moeda estranxeira en establecementos abertos ao público distintos das entidades de crédito, modifícase nos seguintes termos:

Un. O punto 1 do artigo 3 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Correspóndelle ao Banco de España, co previo informe do servizo executivo da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias nos aspectos da súa competencia, autorizar o exercicio da actividade de cambio de moeda nos establecementos de cambio previstos neste real decreto. A dita autorización outorgarase con sometemento ao procedemento establecido no título VI da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común. Na autorización especificaranse as actividades que poderán realizar os mencionados establecementos de cambio de moeda.

O Banco de España denegará, mediante resolución motivada, a autorización dun establecemento de cambio de moeda cando non se cumpran os requisitos establecidos nos artigos 4 e 5 deste real decreto. Contra a denegación da solicitude poderá interporse recurso de alzada ante o ministro de Economía e Facenda.»

Dous. Engádese unha nova alínea e) ao punto 2 do artigo 4, coa seguinte redacción:

«e) Contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Tres. A alínea c) do punto 3 do artigo 5 queda redactada do seguinte xeito:

«c) Programa específico de actividades, no cal expresamente deberá constar o xénero de operacións que se pretenden realizar, os datos máis relevantes sobre os medios persoais e técnicos con que conte a sociedade, a estrutura da súa organización, así como os procedementos e órganos de control interno e de comunicación que deban establecerse para previr e impedir o branqueo de capitais.»

Disposición derradeira quinta. *Modificación do Real decreto 692/1996, do 26 de abril, de réxime xurídico dos establecementos financeiros de crédito.*

O Real decreto 692/1996, do 26 de abril, de réxime xurídico dos establecementos financeiros de crédito, modifícase nos seguintes termos:

Un. O punto 1 do artigo 3 queda redactado do seguinte xeito:

«1. Corresponderalle ao ministro de Economía e Facenda, logo de informe do Banco de España e do servizo executivo da Comisión de prevención do branqueo de capitais e infraccións monetarias nos aspectos da súa competencia, autorizar a creación dos establecementos financeiros de crédito. Na autorización especificaranse as actividades que poderá realizar o establecemento financeiro de crédito, de acordo co programa presentado por aquel.»

Dous. Introdúcese unha nova alínea h) no punto 1 do artigo 5, coa seguinte redacción:

«h) Contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Tres. A alínea b) do punto 1 do artigo 6 queda redactada do seguinte xeito:

«b) Programa de actividades, no cal de xeito específico deberá constar o xénero de operacións que se pretenden realizar, a organización administrativa e contable, os procedementos de control interno, así como os procedementos e órganos de

control interno e de comunicación que se establezan para previr e impedir o branqueo de capitais.»

Disposición derradeira sexta. *Modificación do Real decreto 867/2001, do 20 de xullo, sobre réxime xurídico das empresas de servizos de investimento.*

Engádese un novo parágrafo ao punto 1.f) do artigo 14 do Real decreto 867/2001, do 20 de xullo, sobre réxime xurídico das empresas de servizos de investimento, coa seguinte redacción:

«En todo caso, a entidade deberá contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Disposición derradeira sétima. *Modificación do Regulamento da Lei 46/1984, do 26 de decembro, reguladora das institucións de investimento colectivo, aprobado por Real decreto 1393/1990, do 2 de novembro.*

Introdúcese unha nova alínea d) no punto 2 do artigo 9 do Regulamento da Lei 46/1984, do 26 de decembro, reguladora das institucións de investimento colectivo, aprobado polo Real decreto 1393/1990, do 2 de novembro, coa seguinte redacción:

«d) Contar con procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.»

Disposición derradeira oitava. *Modificación do Regulamento de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto 2486/1998, do 20 de novembro.*

Engádese un novo parágrafo 9.º ao punto 1 do artigo 24 do Regulamento de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto 2486/1998, do 20 de novembro, coa seguinte redacción:

«9.º Os procedementos e órganos adecuados de control interno e de comunicación para previr e impedir a realización de operacións relacionadas co branqueo de capitais, nas condicións establecidas nos artigos 11 e 12 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño. No caso de actuar a través de mediadores en seguros privados, estableceranse procedementos e criterios específicos para garantir o cumprimento das obrigas exixidas no regulamento citado.»

Disposición derradeira novena. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Non obstante o disposto no parágrafo anterior, as alíneas h), i) e j) do punto 2 do artigo 2, o punto 6 do artigo 3 e as alíneas c), d) e e) do punto 2 do artigo 5 do Regula-

mento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, entrarán en vigor aos 12 meses da publicación deste real decreto. A respecto das operacións comprendidas por primeira vez no ámbito do artigo 7.2 do regulamento, os suxeitos obrigados deberán incluílas a partir da primeira comunicación mensual que deba ter lugar unha vez que transcorresen 12 meses naturais completos desde a publicación deste real decreto.

Dado en Madrid o 21 de xaneiro de 2005.

JUAN CARLOS R.

O vicepresidente segundo do Goberno
e ministro de Economía e Facenda,
PEDRO SOLBES MIRA

MINISTERIO DE AGRICULTURA, PESCA E ALIMENTACIÓN

1154 *REAL DECRETO 58/2005, do 21 de xaneiro, polo que se adoptan medidas de protección contra a introdución e difusión no territorio nacional e da Comunidade Europea de organismos nocivos para os vexetais ou produtos vexetais, así como para a exportación e tránsito cara a países terceiros. («BOE» 19, do 22-1-2005.)*

O Real decreto 2071/1993, do 26 de novembro, relativo ás medidas de protección contra a introdución e difusión no territorio nacional e da Comunidade Económica Europea de organismos nocivos para os vexetais ou produtos vexetais, así como para a exportación e tránsito cara a países terceiros, incorporou á lexislación española a Directiva 77/93/CEE do Consello, do 21 de decembro de 1976, relativa ás medidas de protección contra a introdución na Comunidade de organismos nocivos para os vexetais ou produtos vexetais e contra a súa propagación no interior da Comunidade, e as súas modificacións posteriores até finais do ano 1993.

Nesta lexislación establécense as disposicións do réxime fitosanitario comunitario e especificanse as condicións, os procedementos e os trámites de carácter fitosanitario que deben cumprirse para a introdución de vexetais e produtos vexetais na Comunidade ou o seu desprazamento no interior desta.

Por outro lado, as modificacións posteriores da mencionada directiva foron incorporadas ao ordenamento xurídico español mediante dous reais decretos e diferentes ordes do Ministerio de Agricultura, Pesca e Alimentación, sendo a última modificación a realizada pola Orde APA/1735/2004, do 7 de xuño, pola que se modifican determinados anexos do Real decreto 2071/1993, do 26 de novembro.

Coa Directiva 2000/29/CE do Consello, do 8 de maio de 2000, relativa ás medidas de protección contra a introdución na Comunidade de organismos nocivos para os vexetais ou produtos vexetais e contra a súa propagación no interior da Comunidade, derogouse a Directiva 77/93/CE, que foi substituída por un texto consolidado que non foi necesario incorporar á lexislación española ao non fornecer novas disposicións.

A Directiva 2002/89/CE do Consello, do 28 de novembro de 2002, pola que se modifica a Directiva 2000/29/CE

do Consello, do 8 de maio de 2000, relativa ás medidas de protección contra a introdución na Comunidade de organismos nocivos para os vexetais ou produtos vexetais e contra a súa propagación no interior da Comunidade, establece numerosas novas disposicións, especialmente respecto ao réxime de inspección e control das importacións de vexetais, produtos vexetais e outros obxectos, ben como varias derogacións e actualizacións do articulado, polo que se considerou necesario elaborar un novo real decreto que, polas consideracións anteriores e co albo dunha maior claridade, e, por isto, de maior seguridade xurídica, incorpore parcialmente as disposicións vixentes até a data da Directiva 2000/29/CE, excepto aquelas incluídas no Real decreto 1190/1998, do 12 de xuño, polo que se regulan os programas nacionais de erradicación ou control de organismos nocivos dos vexetais aínda non establecidos no territorio nacional, e as referentes ás taxas, que se regulan na Lei 43/2002, do 20 de novembro, de sanidade vexetal, na redacción dada pola Lei 4/2004, do 29 de decembro, de modificación de taxas e de beneficios fiscais e de acontecementos de excepcional interese público. Procede, en consecuencia, derogar o Real decreto 2071/1993, do 26 de novembro.

Por outro lado, de acordo coa Directiva 2000/29/CE, pódense definir por procedemento comunitario zonas protexidas expostas a riscos fitosanitarios específicos e concederlles unha protección especial en condicións compatibles coa realización do mercado interior.

Estas zonas definíronse na Directiva 2001/32/CE da Comisión, do 8 de maio de 2001, pola que se recoñecen determinadas zonas protexidas na Comunidade expostas a riscos fitosanitarios específicos e se derroga a Directiva 92/76/CEE.

A dita directiva e as súas modificacións posteriores foron incorporadas ao ordenamento xurídico interno mediante o citado Real decreto 2071/1993, do 26 de novembro. No entanto, a inclusión nese real decreto do disposto ao respecto das zonas protexidas nos anexos da Directiva 2000/29/CE e da Directiva 2001/32/CE presenta dificultades pola ausencia de concordancia nas epígrafes das zonas protexidas nos ditos anexos. Isto complica o seguimento da Directiva 2001/32/CE na norma española que a traspón, que segue o esquema da Directiva 2000/29/CE, para o cal se debe recorrer a unha táboa de equivalencia.

Entre estas modificacións posteriores encóntranse as establecidas nas actas do Tratado de Adhesión de 2003 dos novos Estados membros, que afectan a Directiva 2001/32/CE, algunhas das cales foron actualizadas mediante a Decisión 2004/32/CE da Comisión, do 28 de abril de 2004, que modifica a Directiva 2001/32/CE, pola que se recoñecen zonas protexidas na Comunidade expostas a riscos fitosanitarios específicos, debido ao desfase respecto á situación de determinadas zonas protexidas entre o 1 de novembro de 2002, data límite das negociacións de adhesión, e o 1 de maio de 2004, data de entrada en vigor do citado tratado, provocado polas modificacións habidas na mencionada directiva entre ambas as datas.

En consecuencia, para unha maior claridade, considérase necesario incorporar á normativa española a Directiva 2001/32/CE e as súas modificacións posteriores, nunha disposición adicional e nun anexo específico deste real decreto.

Ademais, incorpórase á normativa española mediante este real decreto a Directiva 2004/105/CE da Comisión, do 15 de outubro de 2004, pola que se fixan os modelos oficiais de certificados fitosanitarios ou certificados fitosanitarios de reexportación que deben acompañar os vexetais, produtos vexetais e outros obxectos procedentes de países terceiros e enumerados na Directiva 2000/29/CE do Consello.